

ESENSKA KNJIGA OTKRIVENJA

**Hebrejski i Aramejski izvornik na engleski preveo Edmond Bordeaux
Szekely. Njegov tekst je ovdje preveden na hrvatski.**

EDeA @ samonaprijed.wordpress.com

2023

Esenska Apokalipsa

1

**Gle, anđeo zraka dovest će ga,
I vidjet će ga svako oko,
I bratstvo, svo golemo bratstvo zemlje,
Podići će svoj glas kao jedan i pjevati,
Zbog njega. Amen.**

2

**'Ja sam Alfa i Omega, Početak i Svršetak;
Ono što jest, što je bilo i što će doći.'**

3

**I glas je progovorio, a ja sam se okrenuo
da vidim**

**Glas koji mi je govorio, i okrenuvši se,
Vidio sam sedam zlatnih svijeća;**

I usred njihove plamteće svjetlosti

**Ugledao sam nekoga poput sina čovječjeg,
Odjevenog u bjelinu, bijelu poput snijega.**

**A njegov je glas ispunio zrak šumom vode
koja je nadirala;**

A u rukama mu je bilo sedam zvijezda,

**A kad je govorio, lice mu je isijavalo
svjetlošću,**

Plamtećom i zlatnom poput tisuću sunaca.

I reče:

'Ne boj se, ja sam prvi i posljednji;

Ja sam početak i svršetak.

**Napiši što si vidio, i ono što jest, i ono što
će doći poslije;**

**Otajstvo sedam zvijezda koje ispunjaju
moje ruke,**

**I sedam zlatnih svijeća, koje plamte
vječnom svjetlošću.**

**Sedam zvijezda su anđeli Nebeskog Oca,
I sedam svijeća su anđeli Zemaljske Majke.**

**A duh čovjeka je plamen koji struji
između svjetlosti zvijezda i užarene
svijeće;**

**Most svete svjetlosti između neba i
zemlje.'**

4

**Ovo je rekao onaj koji je držao
Sedam zvijezda u svojim rukama,**

**Koji je hodio unutar plamena sedam
zlatnih svijeća.**

**Tko ima uho, neka čuje što je duh rekao:
'Onome koji pobijedi
Dat ću jesti sa stabla života
Koje stoji usred blistavog Božjeg raja.'**

5

**I tada sam pogledao, i gle,
Vrata su se otvorila na nebu:
I glas koji je odzvanjao sa svih strana,
Nalik trublji, govorio mi je:
'Popni se ovamo, i pokazat ću ti ono što
mora biti poslije. '**

6

**I odmah sam bio tamo, u duhu, na pragu
otvorenih vrata.**

**I ušao sam kroz otvorena vrata u more
blistave svjetlosti.**

**A usred zasljepljujućeg oceana sjaja bilo
je prijestolje:**

**A na prijestolju je sjedio jedan čije je lice
bilo skriveno.**

**I oko prijestolja, koje je ličilo na smaragd,
bješe duga.**

I oko prijestolja bjehu trinaest sjedala:

I na sjedalima vidjeh

**Trinaest starješina kako sjede, odjeveni u
bijele halje;**

**A lica su im bila skrivena uskovitlanim
oblacima svjetlosti.**

**A sedam ognjenih svjetiljki gorjelo je
pred prijestoljem,**

Vatra Zemaljske Majke.

**I sedam zvijezda nebeskih sjali su pred
prijestoljem,**

Vatra Oca Nebeskoga.

**A ispred prijestolja bilo je more poput
kristalnoga stakla:**

**i u njemu su se odražavale sve planine
i doline na zemlji, i sva stvorenja koja u
njima prebivaju.**

I trinaest starješina poklonilo se

**Pred sjajem onoga koji je sjedio na
prijestolju,**

Čije je lice bilo skriveno,

**I rijeke svjetlosti tekle su iz njihovih
ruku,**

Od jednoga k drugome, i oni su klicali:

'Svet, Svet, Svet, Gospodin Bog Svemogući

,

Koji bijaše, i jest, i dolazi.

**Dostojan si, Gospodine, primiti slavu i čast
i moć:**

Jer si ti sve stvorio.'

I tada sam vidio u desnici onoga

Koji sjedi na prijestolju,

Knjigu napisanu unutra i na poleđini,

Zapečaćenu sa sedam pečata.

**I plakao sam, jer se knjiga nije mogla
otvoriti,**

**Niti sam mogao pročitati što je tamo bilo
napisano.**

I jedan od starješina mi reče:

**'Nemoj plakati. Ispruži ruku i uzmi
knjigu.'**

I ispružio sam ruku i dodirnuo knjigu.

I gle, korice se odignuše,

I moje su ruke dotakle zlatne stranice,

I moje su oči vidjele tajnu sedam pečata.

7

**I gledah, i čuh glas Mnogih Anđela oko
prijestolja,**

**A broj njihov bio je deset tisuća puta
deset tisuća,**

I tisuće tisuća govoreći u sav glas,

'Sva slava, i mudrost, i snaga,

I moć uvijek i zauvijek,

**Onome koji će otkriti Misterij nad
Misterijama.**

**I vidio sam uskovitlane oblake zlatne
svjetlosti,**

**Proteže se ona kao vatreni most između
mojih ruku,
I ruku trinaest starješina,
I nogu onoga koji sjedi na prijestolju,
Čije je lice bilo skriveno.**

8

**I otvorio sam prvi pečat.
I vidio sam i ugledao Anđela Zraka.
I između njenih usana strujao je dah
života,
I kleknula je nad zemlju
I darivala čovjeku vjetrove Mudrosti.
I čovjek je udahnuo.
A kad je izdahnuo, nebo se zamračilo,**

**I slatki je zrak postao odvratn i prepun
vonja,**

**I oblaci zloga dima skupljali su se nisko
nad cijelom zemljom.**

I okrenuo sam lice od srama.

9

I otvorih drugi pečat.

I vidjeh i ugledah Anđela Vode.

**I između njenih usana tekla je voda
života,**

I kleknula je nad zemlju

I dala čovjeku ocean Ljubavi.

I čovjek je ušao u bistre i blistave vode.

A kad dotače vodu, potamne bistri potoci,

I kristalna voda posta gusta od mulja,

**A riba je ležala dašćući u gadnoj tami,
I sva su stvorenja umrla od žeđi.
I okrenuo sam lice od srama.**

10

**I otvorih treći pečat.
I vidio sam i ugledao Anđela Sunca.
I među njenim usnama tekla je svjetlost
života,
I kleknula je nad zemlju
I dala čovjeku vatre Moći.
I snaga sunca uđe u srce čovjeka,
I uzeo je moć i njome napravio lažno
sunce,
I, gle, raspirio je vatru uništenja,**

**Spaljivanje šuma, pustošenje zelenih
dolina,**

**Ostavljajući samo pougljenjene kosti svoje
braće.**

I okrenuo sam lice od srama.

11

I otvorih četvrti pečat.

I vidjeh i ugledah Anđela Radosti.

**A između njenih usana tekla je glazba
života,**

I kleknula je nad zemlju

I darovala čovjeku pjesmu Mira.

I mir i radost poput glazbe

Prostrujaše kroz dušu čovjekovu.

**Ali on začu samo grubi nesklad jada, tuge
i nezadovoljstva,
I podiže svoj mač
I odsječe ruke mirotvorcima,
I još jednom ga podiže
I odsječe glave pjevačima.
I okrenuo sam lice od srama.**

12

**I otvorih peti pečat.
I vidjeh i ugledah Anđela Života.
I između njenih usana
Potekao je sveti savez između Boga i
Čovjeka,
I kleknula je nad zemlju
I predala čovjeku dar Stvaranja.**

**I stvori čovjek srp od željeza u obliku
zmije,
A žetva koju je požnjeo bješe glad i smrt.
I okrenuo sam lice od srama.**

13

**I otvorih šesti pečat.
I vidio sam i ugledao Anđela Zemlje.
I među njenim usnama tekla je rijeka
Vječnoga Života,
I kleknula je nad zemlju
I predala čovjeku tajnu vječnosti,
I rekla mu da otvori oči
I pogleda tajanstveno Drvo Života u
Beskrajnome Moru.
Ali čovjek je podigao ruku i iskopao
vlastite oči,**

**I rekao da nema vječnosti.
I okrenuo sam lice od srama.**

14

**I otvorio sam sedmi pečat.
I vidio sam i ugledao Anđela Zemaljske
Majke.**

**I donijela je sa sobom poruku blistave
svjetlosti**

S prijestolja Nebeskoga Oca.

**I ova poruka je bila samo za ljudske uši,
Onoga koji hodi između zemlje i neba.**

I u uho čovjekovo je šapnula poruku.

I čovjek nije čuo.

Ali nisam od stida okrenuo svoje lice.

**Gle, pružih ruku svoju prema krilima
anđela,**

I okrenuh svoj glas prema nebu, rekavši:

'Reci mi poruku. Jer ja bih jeo od voća

**Drвета Života koje raste u Moru
Vječnosti.'**

15

I anđeo me pogleda s velikom tugom,

I nastade tišina na nebu.

16

**I tada sam začuo glas, koji je bio sličan
glasu**

Koji je zvučao poput trublje, govoreći,

'O čovječe, pogledaj zlo koje si počinio

**Kad si okrenuo svoje lice od Božjeg
prijestolja,**

**Kada nisi iskoristio darove sedmoro
Anđela Zemaljske Majke**

I sedam Anđela Oca Nebeskoga.'

17

**I uhvati me užasna bol koju sam osjetio u
sebi**

**Za duše svih onih koji sami sebe oslijepiše
Tako da vide samo vlastite tjelesne žudi.**

**I vidjeh sedam anđela koji stajahu pred
Bogom;**

I dadoše im sedam truba.

I dođe drugi anđeo i stade pred oltar,

**Imaše zlatnu kadionicu;
I dade mu se mnogo tamjana
Da ga prinese uz molitve svih anđela
Na zlatnom oltaru koji je bio ispred
prijestolja.**

18

**I dizaše se dim tamjana pred Bogom
Iz ruke anđela.**

**I anđeo uze kadionicu,
I napuni ju ognjem žrtvenika,
I baci ju u zemlju,
I nastāše glasovi i grmljavina,
I munje, i potresi.**

**I sedam anđela koji su imali sedam truba
Pripremiše se da se oglase.**

19

**Prvi anđeo je zatrubio,
I uslijedila je tuča i vatra pomiješana s
krvlju**

**Bačena je na zemlju:
I zelene šume i drveće izgorješe;
I sva se zelena trava smežurala u pepeo.**

20

**I drugi anđeo zatrubi,
I kao da je velika planina gorućeg ognja
Bačena u more:
I krv se digla sa zemlje poput pare.**

21

**I treći anđeo zatrubi,
I gle, bješe potres veliki;
I sunce je postalo crno kao kostrijet
vranih kosa,
I mjesec postao kao krv.**

22

**I četvrti anđeo zatrubi,
I zvijezde s neba popadaše na zemlju
Kao što smokva odbacuje smokve svoje
Kad je potrese silan vjetar.**

23

**I peti anđeo zatrubi,
I nebo nestade kao svitak kad se smota.**

**I na cijeloj zemlji nije bilo ni jednog
stabla,
Ni jednoga evijetka niti vlati trave.
I stajao sam na zemlji,
I noge su mi utonule u zemlju, meku i
gustu od krvi,
Što se protezala dokle god pogled seže.
I nad cijelom je zemljom bila tišina.**

24

**I šesti anđeo zatrubi.
I vidjeh moćno biće kako silazi s neba,
Odjeven oblakom:
I duga je bila nad njegovom glavom,
A lice mu bijaše poput sunca,
A noge stupovi od vatre.**

**I u ruci je imao otvorenu knjigu:
I postavi desnu nogu na more, a lijevu na
zemlju,
I povika iz sveg glasa, koji bješe čudesno
za čuti:**

'O čovječe, želiš li da se ova vizija ostvari?'

**A ja odgovorih: 'Ti znaš, o Sveti,
Da bih sve učinio
Da se ove strašne stvari ne zbudu.'**

25

**I on reče: 'Čovjek je stvorio ove moći
uništenja.**

Izradio ih je iz vlastitog uma.

Okrenuo je lice

**Od anđela Oca Nebeskog i Majke
Zemaljske,**

I sam je oblikovao svoje uništenje.'

26

**I rekoh: 'Zar onda nema nade, svijetli
anđele?**

**I blistava je svjetlost potekla poput rijeke
iz njegovih ruku**

**Kad je odgovorio, 'Uvijek postoji nada,
O ti, za koga su nebo i zemlja stvoreni.'**

27

A onda anđeo,

**Onaj koji je stajao na moru i na zemlji,
Podiže ruku prema nebu,**

**I zakle se njime koji živi u vijekove vjekova,
Koji je stvorio nebo i ono što je u njemu,
I zemlju, i stvari koje su na njoj,
I more, i stvari koje su u njemu,
Da vremena više ne bude:**

**Ali u danima glasa sedmog anđela,
Kad počne trubiti,
Otajstvo Božje treba se otkriti onima
Koji su jeli s Drveta Života
Što zauvijek stoji u Vječnome Moru.**

28

**I glas je ponovno progovorio, rekavši:
'Idi i uzmi knjigu koja je otvorena u ruci
anđela**

Što stoji na moru i na zemlji.'
I otišao sam do anđela i rekao mu:
'Daj mi knjigu,
Jer ja bih jeo sa Stabla Života
Što stoji usred Vječnoga Mora.'
I anđeo mi predade knjigu,
I otvorih knjigu i čitah u njoj
Što je uvijek bilo, što je sada,
I što bi se dogodilo.

29

Vidjeh holokaust koji će progutati zemlju,
I velika razaranja
Što bi sve svoje ljude utopila u oceanima
krvi.
I vidjeh i vječnost čovjeka

I beskrajni oprost Svevišnjega.

**Duše ljudi bile su kao prazne stranice u
knjizi,**

**Uvijek spremne da nova pjesma bude u
njih upisana.**

30

I podigao sam lice

Prema sedam anđela Majke Zemaljske

I sedam anđela Oca Nebeskoga,

**I osjetio sam kako mi stopala dodiruju
sveto čelo Zemaljske Majke,**

**I moji prsti dodiruju sveta stopala Oca
Nebeskog,**

I izgovorih himnu Dana Zahvalnosti:

Zahvaljujem ti, Oče Nebeski,

**Jer ti si me postavio na izvor
Tekućih potoka,
Na živi izvor u zemlji sušnoj,
Što natapa vječni Vrt Čudesna,
Drvo Života, Misterij nad Misterijama,
Izrasta vječne grane za vječnu sadnju
Da svoje korijene porinu u struju života
S vječnoga izvora.
A ti, Oče Nebeski,
Štitiš njihove plodove
S Anđelima dana i noći
I s plamenom Vječnoga Svjetla koje
osvjetljava na sve strane.**

31

Ali opet je glas progovorio,

I opet su mi pogledi skrenuli

Od sjaja carstva svjetla.

'Čuvaj se, Čovječe!

Možda ćeš zakoračiti na pravi put

I hodati u prisutnosti Anđela.

Danju možeš pjevati o Majci Zemaljskoj

I Ocu Nebeskom noću,

**I kroz tvoje biće može teći zlatni tijek
Zakona.**

Ali bi li ostavio svoju braću

Da se sjure kroz zjapeći ponor krvi,

Dok bolom shrvana zemlja drhti i stenje

Pod njezinim kamenim lancima?

Možeš li piti iz čaše vječnoga života,

Dok tvoja braća umiru od žeđi?'

32

**I srce mi je otežalo od samilosti,
I pogledah, i gle,
Pojavilo se veliko čudo na nebu:
Žena obučena u sunce, a mjesec joj je pod
nogama,
A na glavi njezinoj kruna od sedam
zvijezda.
I znao sam da je ona vrelo tekućih potoka
I Majka Šuma.**

33

**I stajao sam na morskome pijesku,
I ugledah zvijer kako se podiže iz mora,
A iz nosnica mu struji gadan i odvratn
zrak,**

**A tamo gdje se izdigao iz mora bistre su
se vode pretvorile u mulj,**

**I tijelo mu je bilo prekriveno crnim i
isparenjima kamenim.**

34

I žena odjevena suncem

Pružila je ruke prema zvijeri,

I zvijer se približi i zagrlj je.

**I gle, ženina je biserna koža venula pod
zvjerinjm smrdljivim dahom,**

**A njezina su leđa bila slomljena njegovim
rukama od kamena koje drobi,**

**I s krvavim suzama utonula je u lokvu
sluzi.**

35

**A iz usta zvijeri izliše se vojske ljudi,
Mašući mačevima i boreći se, jedan s
drugim.**

**I borili su se sa strašnim gnjevom,
I sami su sebi odsjekli udove i kandžama
povadili oči,**

**Sve dok nisu pali u jamu sluzi,
Vrišteći u agoniji i boli.**

36

**I zakoračio sam do ruba bazena i
posegnuo rukom,
I mogao sam vidjeti uskovitlani vrtlog
krvi,
I ljude tamo, uhvaćene poput muha u
mreži.**

**I povikao sam jakim glasom, rekavši:
'Braćo, bacite svoje mačeve i uhvatite me
za ruku.**

**Napustite ovo onečišćenje i skrnavljenje
nje**

Koja vas je rodila,

I njega koji vam je dao vašu baštinu.

Jer vaši dani kupnje i prodaje su gotovi,

I završili su vaši dani lova i ubijanja.

Jer tko vodi u ropstvo, u ropstvo će ići,

**A tko ubija mačem, mora biti mačem
ubijen.**

I trgovci zemaljski će plakati i naricati,

Jer nitko više njihovu robu ne kupuje:

Trgovci zlata, srebra i dragog kamenja,

**I biserja, i finoga lana, i purpura, i svile, i
skarleta,**

**I mramora i zvijerinja, i ovaca i konja,
I kola i robova i duša ljudskih,
Sve ove stvari ne možete kupiti i prodati,
Jer sve je ukopano u moru krvi
Jer ste okrenuli leđa svojem ocu i majci,
I obožavali zvijer koja bi da zida raj od
kamena.
Poduprite svoje mačeve, braćo moja, i
primite se moje ruke!**

37

**I dok su nam se prsti ispreplitali,
Vidio sam u daljini veliki grad,
Bijel i sjajan na udaljenom horizontu,
sjajni alabaster.
I nastaje glasovi, i gromovi, i munje,**

**I bješe potres veliki,
Kakvog nije bilo otkad je ljudi na zemlji,
Tako silan potres i tako velik.
I veliki grad bi podijeljen na tri dijela,
I pali su gradovi naroda:
I veliki grad dođe u spomen pred Bogom,
Da mu da čašu vina žestine svoga gnjeva.**

38

**I svaki je otok pobjegao, a planine se nisu
našle.
I pade na ljude velika tuča s neba,
Svaki kamen težine jednog talenta.
I moćni anđeo podiže jedan kamen poput
velikog mlinskog kamena,
I baci ga u more govoreći:**

**'Tako će nasilno taj veliki grad biti srušen,
I više ga se neće naći'.**

39

**I glas harfista, i glazbenika, i svirača,
I pjevača, i trubača,
Neće se više čuti u tebi;
I nijedan zanatlija, ma kojeg zanata bio,
Naći se više neće u tebi;
I neće se zvuk mlinskog kamena čuti
Nikad više u tebi.
I svjetlost svijeće neće više sjati u tebi;
I glas zaručnika i zaručnice
U tebi se više neće čuti:
Jer tvoji su trgovci bili velikaši zemaljski;**

**Jer su tvojim čaranjima svi narodi bili
zavedeni.**

**I u njemu se našla krv proroka i svetaca,
I svih pobijenih na zemlji.'**

40

**I moja su me braća uhvatila za ruku,
I s mukom su se izvukli iz lokve sluzi
I stali zbunjeni na morskome pijesku,
I nebo se otvorilo i kišom opralo njihova
naga tijela.**

**I čuh glas s neba, kao glas mnogih voda,
I kao glas velike grmljavine:**

**I čuh glas harfista koji sviraju na svojim
harfama.**

**I pjevali su novu pjesmu pred
prijestoljem.**

41

**I vidjeh drugog anđela kako leti usred
neba,**

I u njemu pjesme dana i noći

**I vječno evanđelje koje će obznanjivati
njima**

Koji stanuju na zemlji,

Njima koji su se popeli iz jame mulja

**I stali nagi i oprani kišom pred
prijestoljem.**

**I anđeo povika: 'Bojte se Boga i dajte mu
slavu;**

Jer došao je čas njegova suda:

**I klanjajte se Onome koji je stvorio nebo i
zemlju,**

I more, i izvore voda.'

42

**I vidjeh nebo otvoreno i ugledah bijeloga
konja;**

**A Onaj koji je sjedio na njemu zvao se
Vjerni i Istiniti,**

I u Pravednosti on sudi.

Oči su mu bile kao plamen ognjeni,

A na njegovoj glavi mnoge krune,

I bješe zaogrnut blještavom svjetlošću

A noge su mu bile bose.

I ime mu je Riječ Božja

**A Sveto Bratstvo ga je slijedilo na bijelim
konjima,**

Odjeveni u fino platno, bijelo i čisto.

I ušli su u vječni Beskrajni Vrt,

U središtu kojega je stajalo Drvo Života.

43

**I kišom oprano nago mnoštvo dolazilo je
pred njih,**

Drhteći iščekujući svoju presudu.

**Jer su njihovi grijesi bili mnogi, i oni su
oskvrnuli zemlju,**

Da, uništili su stvorenja kopna i mora,

Zatrovali zemlju, zagadili zrak,

I živu zakopali Majku koja ih je rodila.

44

**Ali nisam vidio što ih je snašlo, jer se
moja vizija promijenila,**

**I vidjeh novo nebo i novu zemlju:
Jer prvo nebo i prva zemlja prođoše;
I nije više bilo mora.
I vidio sam sveti grad Bratstva
Dok je silazio od Boga s neba,
Pripremljen poput nevjeste nakićene za
svoga muža.
I čuh silan glas s neba gdje govori:
'Gle, gora doma Gospodnjega
Ustanovljena je na vrhu planina
I uzvišena je nad brdima;
I svi će ljudi poteći k njemu.
Dođite i popnimo se na goru Gospodnju,
U kuću Božju;
I on će nas poučiti svojim putovima,
I hodit ćemo njegovim stazama:**

Jer će iz Svetog Bratstva izaći Zakon.

Gle, Šator je Božji s ljudima,

**I on će stanovati s njima, i oni će biti
njegov narod,**

**I sam će Bog biti s njima i bit će njihov
Bog.**

I Bog će obrisati sve suze iz njihovih očiju;

I smrti više neće biti,

Ni tuge, ni plača,

Niti će više biti patnje,

Jer prijašnje su stvari prošle.

**Oni koji su ratovali prekovat će svoje
mačeve u raonike,**

I svoja koplja u srpove:

Narod više neće dizati mač na narod,

Niti će se više učiti ratu:

Jer prijašnje su stvari prošle.'

45

**I opet progovori: 'Evo, činim sve novo.
Ja sam Alfa i omega, početak i svršetak.**

**Ja ću dati onome koji je žedan
s izvora vode života besplatno.**

**Onaj tko nadiđe, baštinit će sve,
I ja ću biti njegov Bog, a on će biti moj
sin.**

**Ali zastrašivači i nevjerni,
I odvratni, i ubojice, i svi lažljivci,
Sami će sebi iskopati jamu koja gori
vatrom i sumporom.'**

46

I opet se moja vizija promijenila,

**I čuo sam glasove Svetoga Bratstva
podignute u pjesmi,**

**Govoreći: 'Dođite i hodimo u svjetlu
Zakona.'**

I vidjeh sveti grad,

I Braća su hrlila prema njemu.

A gradu sunce nije trebalo,

Niti mjesec, da sja u njemu:

Jer ga je slava Božja osvjetljavala.

47

I vidjeh čistu rijeku Voda Života,

**Čistu poput kristala, gdje izvire iz Božjeg
prijestolja.**

A usred rijeke stajalo je Drvo Života,

Koje je rađalo četrnaest vrsta plodova,

**I davalo svoj plod onima koji bi ga htjeli
jesti,
A lišće stabla bilo je za liječenje naroda.**

48

**I tamo neće biti noći;
I ne treba im svijeća, ni svjetlosti sunca,
Jer ih Gospodin Bog obasjava:
I oni će kraljevati u vijekove vjekova.**

EPILOG

**Dospio sam do unutarnjeg viđenja
I kroz Tvoj duh u meni
Čuo sam Tvoju čudesnu tajnu.
Kroz Tvoj mistični uvid
Ti si izazvao da izvor znanja**

**Izvire u meni,
Vrelo moći, koje izvire Živim Vodama;
Poplavom Ljubavi i sveobuhvatne Mudrosti
Poput sjaja Vječne Svjetlosti.**